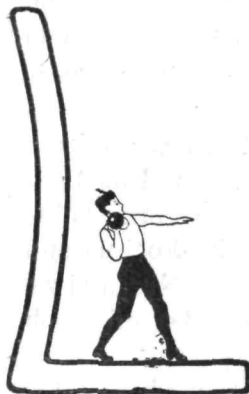

IVO TROŠT:

Kaj premišlja Tonček?

Lukčev Tonček je vesel dečko, a govori že kakor velik. Otrok ne mara biti, najsi je videl komaj štiri pomladi svojega življenja. Hudo ga je zbolelo, ko so mu jeseni poklicali očeta na vojno. Sinko je sicer moško obljubil, da pride za očetom, ko dobi nove hlače in čreveljčke. Hlače in obuvalo je dobil še pred zimo, toda čas, da bi mogel za očetom, se ni še oglasil pod Lukčevo streho. Tonček namreč zaman čaka vojaške pozivnice, zaman se ponuja orožnikom, naj ga odvedejo brez nje k očetu. Vse prošnje in tudi solze so zaman.

Pozimi je deček tako pogrešal očeta, da je začel ugibati, kako bi ga dobil domov vsaj za nekaj časa. Pojasnili so mu domači, da to ni mogoče. Tonček ni verjel.

Neki dan je videl, ko je došel orožnik po sosedovega hlapca Naceta. Hlapec je pobegnil od vojakov in se po vasi skrival vsem poštenim ljudem. Orožnik ga je gnal v mesto v vojaški zapor, kjer ga čaka še kaj hujšega. Tisti dan je bil Tonček prepričan, da že ve, kdo mu privede očeta domov.

Dva dni pozneje sta zopet stopala po vasi mimo Lukčeve hiše dva orožnika. Polagoma sta se pomikala naprej, in Tonček ju je že prej videl skozi okno. Deček teče na cesto, zatlači obe roki v hlačne žepe, pogleda oba moža zakona s tistim očsom, ki se obenem smeje in solzi, se postavi pred orožnika kar s pisano čepico na glavi in reče: »Vi ste odvedli Naceta, pa nam očeta privedite! Saj ga lahko!«

»Odkod pa?« vpraša z nasmehom orožnik, visok, rdečeličen hrust, ki mu je bilo vse znano, kaj je s Tončkovim očetom in kaj namerava deček, ki pojasni takoj brez strahu:

»Z vojne.«

»Mi odvajamo može samo na vojno, Tonček,« razlaga orožnik.

»Kdo jih pa domov?« vpraša deček žalosten in zamišljen.

»Bog in angel varuh.«

Tako nepovoljnega odgovora ni pričakoval Lukčev Tonček. Dolgo je stal na cesti, gledal za odhajajočima orožnikoma in premišljal, kdaj mu Bog in angel varuh privedeta očeta domov. Potem je šel vprašat v hišo mamo, kdaj bo tisti srečni dan. Mama tudi ni vedela, samo jokala je na tihem in dejala: »Moli, Tonček, moli, pa bo kmalu.«

Deček obljubi, a poleg molitve premišlja še vsak dan, zakaj ne more očeta pripeljati domov orožnik, ki bi ga lahko.

